

Zprávy z farnosti

12/2013

Slavností Ježíše Krista Krále byl zakončen Rok víry. Neznamená to ale, že bychom došli na konec nějakého srázu, a museli se zřítit dolů. Plynule přecházíme do doby Adventu, a to je pro nás příležitost nového začátku. Tak je to každým rokem, a jistě i letos si to nenecháme ujít. Dobu adventní provází symbolika světla. Na adventním věnci postupně rozsvítíme 4 svíce, a pak už se budeme radovat nejen z dárků, ale také z té skutečnosti, „že se nám narodil Spasitel Kristus Pán“. Adventní věnec u někoho slouží jako dekorace, a když se to doplní různými kytíčkami, andílky, atd., může to být docela zajímavé. Ale symbol přicházejícího světla nás může obohatit daleko více. V životě je někdy dost šera, dokonce jsou někdy chvíle naplněné temnotou. A právě tehdy nám symbol světla může pomoci rozvíjet světlé, jasné myšlenky. Nejde jen o to, něco si namlouvat, ale uvědomit si určité dějinné skutečnosti, které lidem přinesly světlo naděje. Je to spojené s příchodem Krista. Proto si to také každým rokem znovu připomínáme. Máme na to celý ADVENT, prožijme ho s vnitřní usebraností.

To všem přeje P. František.

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2013

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misi. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

PROSINEC

1. **Za opuštěné děti a za dětské oběti** jakékoli formy násilí, aby nacházely potřebnou lásku a ochranu.
2. Za všechny křesťany, aby osvětleni světlem vtěleného Slova **připravovali lidstvo na příchod Spasitele.**
3. Aby ti, **kdo pro svou věrnost Božím slovu trpí příkoří**, hledali a nacházeli pomoc v modlitbě a setkávání s Kristem ve svátostech.

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Zlatý hatrick v Litoměřicích

V sobotu 7. 9. 2013 se v Litoměřicích konal tradiční diecézní fotbalový turnaj. Již třetím rokem navíc měl děčínského zástupce – DC Power Team. Předchozí dva ročníky jsme vyhráli, a tak se letos jelo do Litoměřic s jasným cílem – ovládnout turnaj potřeťí v řadě a získat tak onen „zlatý hatrick“.

Ještě než začal samotný turnaj, šla většina zúčastněných týmů na mši svatou. Kázání bylo tematické a aktuální – začalo komentářem k prohře českého národního týmu s Arménií, pokračovalo přes poselství pro diecézní turnaj a končilo zmínkou o Sýrii.

Hned jak mše svatá skončila, rozlosovaly se, ještě v kostele, základní skupiny. Letos se turnaje zúčastnilo dvanáct týmů. Organizátoři rozdělily „mužstvoženstva“ (za každý tým totiž musí nastoupit alespoň jedna zástupkyně nežného pohlaví) do dvou skupin, v každé tedy bylo šest družstev. Děčín, tedy nás, čekala velmi těžká a záluďná skupina B. Měli jsme se totiž utkat s finalisty obou předchozích ročníků a také ambiciózní výpravou z Příchovic, která čítala hráčů pro dva týmy a do Litoměřic přijela evidentně vyhrát. Jeden celek nakonec nedorazil, a tak ve skupině B zápolilo pouze pět týmů, z nichž do semifinále turnaje postoupily dva. Ale hezky popořadě.

Jakmile jsme dorazili do dějiště turnaje, navlékli jsme týmové barvy, tedy spíš barvu jednu, žlutou. Ta nám loni přinesla štěstí a nebyl důvod ji měnit. Po krátkém

rozcvičení a rozkopání nás svolal megafon k nástupu, byla nám osvětlena pravidla, představení rozhodčí a prozrazeny první zápasy.

Ve skupině B jsme první zápas obstarali právě my s Příchovicemi. A byl to tvrdý zásah do našich plánů potřežit na turnaji zvítězit. Hned první zápas jsme totiž po vyrovnaném průběhu a jedné brance soupeře prohráli 1:0. Byla to vůbec první porážka, kterou jsme kdy na diecézním turnaji utrhli.

Do druhého zápasu jsme šli s povinností zvítězit, protože dvě porážky ve skupině by jistě neznamenal postoup do semifinále. Soupeřem nám byl finalista předloňského ročníku, tým s jazykolamem v názvu, tým Venkrovci. Po zlepšeném výkonu jsme je porazili, byť rozdílem jediné branky, opět tedy 1:0, tentokrát však v náš prospěch.

I další zápas skončil 1:0, gólové hody se tedy letos nekonaly, padlým týmem byli teplejší AC Roma.

Díky vývoji ve skupině nám v posledním zápase proti celku Porta Postoloprty k postupu stačila remíza. Předloňský semifinalista (vyřazen námi) a loňský poražený finalista (nestačil opět na nás) letos nepředstavoval žádné nebezpečí a nevyhrál jediný zápas. Na výhru 3:0 jsme se ani nenadřeli.

Skupinová část turnaje byla u konce. Situace ve skupině A byla takováto: první skončili zástupci Litoměřic, tedy domácí Zelení, druhý pak celek z Ústí nad Labem. Naši skupinu B ovládly suverénní Příchovice, jež neztratily ani bod, DC Power Team postupoval z druhého místa.

Pro semifinále to znamenalo, že v prvním zápase se utká Ústí nad Labem s Příchovicemi, v druhém potom Děčín se Zelenými.

Nabuzené Příchovice zvítězily bez větších potíží a postoupily tak do finále.

My svedli se Zelenými, kteří byli mohutně podporováni domácím publikem, vyrovnanou partii. Nejdříve jsme šli do vedení 1:0, jenže litoměřickým se podařilo srovnat stav. Náš druhý gól už ale utkání rozhodl a my postupovali do finále po výhře 2:1.

Zápas, který turnaj začal, ho i ukončil. Opět jsme stáli proti Příchovicím. Ty nás provokovaly hned po prvním zápase, kdy se posmívaly, že jsme přijeli akorát tak zahřívát lavičku. Nyní jsme měli příležitost jim shodit hřebínek a uzemnit jejich arrogantní výstupy.

Jeden poločas ve finálovém utkání trval patnáct minut čistého času, což byla slušná porce, vzhledem k tomu, kolik utkání už jsme měli za sebou, a jak na hrací plochu pražilo odpolední slunce. Navíc už jsme nemohli počítat se zraněným Lukášem, takže jsme mohli střídát dva hráče. To Příchovice mohly postavit dva týmy, výhoda tedy byla na jejich straně.

Finálové utkání bylo hodně vyrovnané, příliš šancí nepřineslo, Děčín zodpovědně presoval a bránil, branku soupeře ale častokrát neohrozil. Až na konci první půle jsme kopali rohový kop, který dopravil do branky Martin, a tak jsme po poločase vedli 1:0. Hned ze začátku druhé půle jsme navíc přidali další branku a mohli se trochu zklidnit. Příchovice ještě tlačily, riskovaly, střílely, jak mohly, vzadu nechávaly okénka v obraně, které jsme však my už nedokázali využít a definitivní tečku v podobě třetího gólu nepřidali, ale nakonec jim to k ničemu nebylo, a když

zazněl závěrečný hvizd, mohli jsme začít slavit třetí triumf v řadě. A co víc, zařvat si „Vítej zlatý hattricku!“.

Následovalo slavnostní vyhlášení, gratulace od rozhodčích i pořadatelů, předání diplomů a trofeje. Stejně jako loni se už letos nepředával pohár. Loňskou bonboniéru nahradil ale užitečný dárek, fotbalový míč. A také nějaké ty sladkosti.

Na závěr už jsme se jen vyfotili, aby nám na letošní turnaj zůstala i nějaká ta obrazová vzpomínka, a jeli domů.

I letošní mise tedy byla víc než úspěšná. Příchovicím jsme porážku vrátili v ten nejlepší možný moment. Loni jsme se stali prvním týmem, který dokázal prvenství v diecézním turnaji obhájit, letos jsme završili hattrick a ukázali, že v diecézi je děčínská farní obec ve fotbale suverénní a nyní už to může těžko někdo zpochybnit.

Za Děčín se do Litoměřic přijeli rvát: Hráči Olda Minář (kapitán), Jirka Skřivánek, Bětka a Anička Skřivánkovi, David Pflanzler, Jirka Sejkora, Martin Semrád, Adam Musil, Lukáš Bumba a Petr Koutný. Fanoušci Bára Nesměráková, Karel „Keksík“ Koutný, Mája Bumbová a Maruška Skřivánková.

Adam Musil

Pastýřský list o evangelizaci k zahájení diskuze o budoucnosti naší diecéze

Milé sestry a milí bratři v Kristu, když člověk položí ruku na pluh, nesmí se již ohlížet zpět (srov. Lk 9, 62).

Tento evangelní výrok poukazuje na to, že následovat Ježíše je třeba po celý život a že misijní poslání nemá stanovenou výpovědní lhůtu.

Jako ozvěna mu zaznívá jiné Ježíšovo tvrzení, a sice podobenství o zasetém semenu (srov. Mk 4, 26-29). Zde se zdůrazňuje, že setba je plodná, a vnivěč přijde pouze malá část zasetých semínek, zato velká většina semen vydá svoji úrodu.

Jedná se o povzbuzení v duchu evangelia; povzbuzení neupouštět od ohlašování Božího království a osoby Ježíše, jenž dává nový život.

My, kdo jsme se v našem životě setkali osobně s živým Ježíšem, naším Pánem, jsme zažili, jakou sílu mají tato slova a jak skutečný je nový život, který Ježíš dává, že je to opravdu život v hojnosti a v plnosti.

Z toho pochází nezadržitelná touha podělit se o tutéž radost a tutéž naději, především ve vlastní rodině, ve svém okolí a také se všemi ostatními. Tato touha se nazývá evangelizace.

Nám přísluší přinášet tuto radostnou (dobrou) zprávu o tom, že již na této zemi je možné žít naplněný život. K tomu může dojít jen tehdy, když přinášíme našim bratrům a sestrám Ježíše.

Jak ho přinášet?

Především svědectvím svého života, to ale postupem času nestačí, pokud není doprovázeno výslovnou a jasnou zvěstí o Pánu Ježíši (srov. Pavel VI., Evangelii nuntiandi 22).

Misijní poslání je tedy prvořadým úkolem církve, to znamená všech věřících. Církev existuje, aby evangelizovala – a tato výzva je určena všem. Duch svatý při-

pravuje srdce lidí, aby mohli přijmout toto svědectví, a nám dodává odvalu a horlivost. Je tedy na nás hledat nové cesty pro skutečně účinnou a novou evangelizaci, která bude opravdově nová svým zápallem, metodou a výrazovými prostředky.

Je třeba, aby církve, jež byla vyslána a evangelizována, následně též vysílala evangelizátory, jak k tomu vybízí apoštolská exhortace Evangelii Nuntiandi (srov. Pavel VI., Evangelii nuntiandi 13-15).

Jako církve si musíme nechat pokládat otázky, které nám realita kolem přináší, a nechat se osvětit evangeliem, abychom na toto poslání mohli s odvahou odpovědět.

Nejsme sami, Duch svatý je s námi, protože on je tím pravým protagonistou (představitelem) misijního poslání. Díky tomuto společnému úsilí budeme všichni posíleni a utvrzeni. I v naší plzeňské diecézi očekáváme „jaro evangelia“, o němž hovořil blahoslavený Jan Pavel II. v encyklice Redemptoris Missio (srv. Jan Pavel II., Redemptoris missio 86).

Číselné údaje nejsou příliš povzbudivé: praktikujících věřících stále ubývá. Půjde-li to takto dále stejným tempem, podle statistiky nebudeme mít za 50 let žádné věřící, a tím by naše diecéze zanikla. Stejně tak to platí o chybějících finančních zdrojích, kvůli kterým hrozí ekonomický krach.

Bohatstvím církve jsou však věřící, kteří se dělí o svědectví života podle evangelia. Právě toto sdílení života působí, že nikdo nemá nouzi, jak o tom vypovídají a učí Skutky apoštolů. Bez věřících schází sama církev a s ní dar, který Bůh nabídl lidem a jehož je církev znamením.

Řešení spočívá v obnovení elánu pro duchovní život, v zavedení živých společenství a v misijní činnosti, která se týká všech oblastí života, do nich budou zapojeni všichni věřící křesťané.

Musíme se proto společně vydat cestou ve znamení těchto tří linií (obnovení duchovního života, života ve společenství a misijní – evangelizační činnosti). Tak společně objevíme a vyznačíme cestu pro budoucnost, která, jak věřím, bude opět plná naděje.

Ježíš z dnešního evangelia si všiml Zachea, který se skrýval za listovím. Jeho laskavý pohled a slova: „Dnes musím zůstat v tvém domě,“ – způsobily radikální proměnu. Tak se na celníkovi z Jericha naplnil příslib z knihy Moudrosti: „Ty však máš slitování se všemi, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí.“ Měli bychom Ježíše následovat, a s láskou se dívat na lidi kolem nás, a nebát se je oslovit, povšimnout si jejich starostí. Jejich slabosti a hříchy by pro nás neměly být překážkou. Možná, že sami na to nemáme, ale Duch svatý i přes naši chudobu si nás může použít, aby vynikla síla evangelia.

Proto je nezbytně nutné, abychom se scházeli ke společné modlitbě a při našich setkáních přemýšleli a následně jednali. Je třeba, aby se tohoto úkolu, který se vztahuje na všechny, zhostili nejen kněží, ale i všichni věřící. Dnes na závěr bohoslužby každý z Vás obdrží můj osobní podrobnější dopis o naléhavosti předávání evangelia a ekonomické situaci v naší diecézi (ke stažení zde: CREDIDIMUS CARITATI). V tomto dopisu Vás zvu k otevřené diskusi nad palčivými otázkami. Vybízím v tomto dopisu každého a každou z Vás, abyste své názory sdělili písem-

ně. Nařizují také, aby se v každé farnosti a následně ve vikariátech uspořádala diskusní setkání na tato témata. Dověšením společné reflexe bude Fórum kněží a laiků, které je naplánováno na 17. května 2014. Podrobnosti o časovém harmonogramu najdete ve zmíněném dopisu.

Sestry a bratři, jako váš biskup a bratr vás chci povzbudit ve víře. Někde se na myslí, ale v duchu dnešního evangelia se nechme oslovit Kristem, však On je ten, který přináší spásu a On který „přišel hledat a zachránit, co zahynulo“ si nás použije, jak bude chtít.

Váš biskup + František, Biskup František Radkovský, Náměstí Republiky 35, 301 00 Plzeň.

29. 10. 2013

POSLEDNÍ ŠANCE

aneb „Polovinu svého majetku dejme chudým!“

Vážený pane biskupe,

osobně si na základě mně dostupných zdrojů myslím, že majetkové narovnání mezi státem a církvemi, tak, jak bylo dohodnuto a schváleno, víceméně odpovídá jak spravedlnosti, tak momentální politicko-ekonomicko-společenské situaci, a v žádném případě to není jakýsi „do nebe volající tunel“, „nespravedlnost nejvyššího kalibru“, „předání českého zlata cizí mocnosti Vatikánu“, „plnění kapes už tak bohatých prelátů“ či jiné bláboly ozývající se v médiích.

Na druhé straně si myslím, že církev v České republice by dobře zvládla plnit své poslání i bez tohoto narovnání, a to i s postupným odstřížením (se) od přímé státní podpory. A i když je zákon již schválen, moc bych si já osobně (a vím, že spolu s mnoha dalšími křesťany) přál, kdybyste se vy biskupové ještě na poslední chvíli shodli a přijali (Sobotkovu? Ježíšovu? Františkovu?) výzvu ke zřeknutí se části (právem) navráceného majetku či financí. Už tady nemusíme křičet „Co je ukradeno, musí být vráceno!“ Alespoň část vrácena už je. Proto je nyní možné říct: „Děkujeme vám za to. A protože vnímáme, že i přesto, že na to máme právo, zříkáme se části toho, co jsme dostali. Jednak proto, že téma církevního majetku je už tak zatížené, že jej nelze žádným rychlým způsobem očistit, ale hlavně proto, že za tím vnímáme Ježíšovu výzvu k provokující evangelijní chudobě...“

Jak víme, i kdyby se majetkové narovnání nakonec uskutečnilo v současném zákonném rámci a bez tohoto zřeknutí se, tak bude v každém případě třeba počítat s mnohem větší spoluúčastí samotných farností, než tomu bylo doposud. Tato spoluúčast by v případě zřeknutí se části nárokovaného majetku musela být o trochu větší, ale mnohem větší by pak byl také kredit, důvěryhodnost a svoboda církve pro její evangelizační a pastorační působení do budoucna. I když si nakonec (jak se obávám) vydupeme to, co nám náleží, tak (jak doufám) získat si onen kredit zpět časem také zvládneme. Jen to bude o hodně, hodně těžší.

Nakonec mě při myšlence na Zachea (srov. Lk 19, 6: „Polovinu svého majetku dám chudým“), o kterém jste se zmiňoval ve svém nedávném pastýřském listě (viz www.credidimuscaritati.farnostcheb.cz), napadá ještě jedna prorocká alternativa ke

„zřeknutí se“ (či spíše v tomto případě „nasměrování“) části finančních náhrad či výnosů z restitucí:

Možná, že by bylo stejně účinné a stejně pro společnost srozumitelné a úctyhodné se veřejně zavázat (a vytvořit k tomu nějaký konkrétní nástroj), že polovina z náhrad a polovina výnosů z restitucí skutečně půjde na charitativní službu církve. Tím se za prvé předejde námitce zastánců restitucí, že když se to nechá státu, tak že ten to nevhodně rozfrcá, za druhé se tím naplní sliby různých církevních mluvčích, které jsou i dnes znovu a znovu v médiích opakované, že církev z vráceného majetku bude sloužit potřebným, a za třetí to skutečně bude možná stejně účinné, ne-li účinnější gesto, jako kdybychom se náhrad či restitucí zcela zřekli.

Já vím, je to ohromně náročné a vážné rozhodnutí a i ta cesta po něm by nebyla jednoduchá. Ale Vy sám ve výše zmíněném pastýřském listě říkáte, že setkání s laskavým a odpouštějícím Ježíšem u Zachea způsobilo „radikální proměnu“, a pokračujete: „Měli bychom Ježíše následovat, s láskou se dívat na lidi kolem nás a nebát se je oslovit, povšimnout si jejich starostí. Jejich slabosti a hříchy by pro nás neměly být překážkou. Možná, že sami na to nemáme, ale Duch svatý, i přes naši chudobu, si nás může použít, aby vynikla síla evangelia.“

Prosím, velmi snažně Vás, otče biskupe prosím, mějte důvěru k těmto vlastním slovům a zvažte ještě jednou, jestli před naší církví, ano, před vámi biskupy, jako jejími představiteli, právě nyní nestojí výzva k tomu, abychom využili „poslední šance“ v tomto už příliš dlouhém příběhu snahy o navrácení církevního majetku a udělali gesto, za které vás bude mnoho lidí uvnitř církví odsuzovat, ale nad kterým bude mnohem více jiných lidí obdivně žasnout a nebesa se budou radovat.

Já vím a chci věřit tomu, že když církev víceméně se ctí přežila poslední dvě totality, tak nejspíše víceméně se ctí přežije i tuto „totalitu“ za každou cenu vydupaného majetku. Ale nebylo by lepší místo pouhého „přežívání reality se ctí“ zkusit zároveň také odvážně „žít evangelium s odvahou“?

V úctě, P. Petr Hruška, farář Řk farnosti Cheb, farar@farnostcheb.cz

Společné prohlášení z jednání ČBK, ERC, FŽO a ČSSD

Zástupci České biskupské konference (ČBK), Ekumenické rady církví (ERC) a Federace židovských obcí (FŽO) se po jednání se zástupci České strany sociálně demokratické shodli na společném prohlášení, které formuluje jejich postoj k požadavku ČSSD na redukci rozsahu majetkového narovnání mezi státem a církvemi.

1. Církev a náboženské společnosti v naší zemi si uvědomují potřebu politické stability, protože dlouhodobější neuspořádanost a nejasnost v politických strukturách má nutně za následek i ohrožení naší ekonomiky a to dopadá na všechny obyvatele naší země.

2. Vzhledem k zájmu o kontroverzní témata vznikla v médiích v otázce navrácení církevního majetku řada nepodložených informací, zbytečně vyostřených a bránících společnosti v hlubším porozumění tomuto problému.

3. Po celou dobu od obnovení demokratických svobod po listopadu 1989 existovala vzájemná spolupráce a porozumění, kdy demokratické vlády přispěly svou

kulturní a sociální politikou k tomu, že mnohé rány minulosti týkající se církví byly výrazně napraveny. (Obnovená struktura církví, rekonstrukce a účast církví ve veřejném a sociálním a vzdělávacím systému – v armádě, vězeňství, zdravotnictví, policii, integrovaném záchranném systému). Projevilo se to pak tím, že charitativní organizace (ADRA, Diakonie, Charita) se aktivně projevují nejen při živelných pohromách, ale výrazně doplňují běžné sociální služby státu a je to důkazem života i přínosu církví ve svobodné demokratické společnosti.

4. Představitelé církví a náboženských společností to vede k tomu, aby připomenuli ochotu k porozumění a službě celé společnosti bez ohledu na konfesní, politickou či národnostní a rasovou příslušnost v současné společnosti v naší zemi. Je třeba uznat, že církve se zřekly finančních náhrad za užívání jejich majetku po celou dobu totality i po dobu 24 let demokratického zřízení, kdy se církve částečně samofinancovaly v rozporu s dikcí dosavadních zákonů. Při projednávání této problematiky se vždy vycházelo z materiálů tzv. Kasalovy komise, která na půdě Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR dosáhla většinové shody i se zástupci ČSSD a KSČM (10 hlasů pro, 1 proti).

5. Od roku 1991 na základě zákona č. 229/1991 Sb., §29 o blokování nevrátitelného církevního nemovitého majetku byla vedena řada jednání mezi zástupci církví a náboženských společností a vládou, ministerstvem kultury či poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR. Protože zákon z roku 1991 a následně i vyjádření Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010 předpokládal řešení tohoto problému, musely se všechny strany s tímto tématem vypořádat v intencích zákona. Bylo nalezeno systémové řešení spočívající ve finanční odluce církví od rozpočtu státu. Stát i církve se vzdaly dosavadního způsobu financování církví a náboženských společností.

6. Zákon č. 428/2012 Sb. o částečném zmírnění křivd přijatý Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR dne 8. 11. 2012 může mít řadu nedostatků, ale je třeba vyjádřit, že je dobrem pro celou společnost: nastoluje právní jistotu současných držitelů církevního majetku - soukromých osob, obcí, měst, krajů. Tento majetek, který zůstává v držení dosavadních uživatelů, má pak několikanásobně vyšší hodnotu, než finanční náhrada, která má být za něj církvím vyplácena.

7. Na takové řešení církve přistoupily na základě vědomí, že i jejich členové jsou především občany tohoto státu a nechtějí se nikterak vyčleňovat ze společnosti. Realizací zákona se také z žádné církve nestane nezodpovědná organizace překypující majetkem. Naopak církve a náboženské společnosti zavazuje k větší citlivosti a solidaritě s celou společností. Výrazem této solidarity je správa a budování hospiců, církevních nemocnic, církevních škol a charitativních zařízení.

8. V současnosti lze, bohužel, konstatovat řadu obstrukcí ze strany povinných právnických osob vůči církvím a náboženským společnostem. Ty jsou přesto nadále toho názoru, že je třeba dál konstruktivně jednat, aby zákon č. 428/2012 byl realizován.

9. Církve a náboženské společnosti znovu chtějí ujistit, že hranici 25. února 1948 při řešení navrácení zabaveného majetku míní v právní perspektivě dodržet. Rovněž chtějí vyjít vstříc těm společenským organizacím a právním subjektům, kterých by se dopad zákona o zmírnění některých majetkových křivd mohl nepříjemně dotknout.

10. Církve a náboženské společnosti opakovaně naznačují svou snahu o dohodu při zmírnění eventuelních dopadů vyplácení finančních částek (jakkoliv při bilionovém rozpočtu tvoří jen téměř jeden a půl tisícinový výdaj rozpočtu) tím, že jsou ochotny přijmout část náhrad formou krátkodobých státních dluhopisů. Tyto konkrétní otázky mají být dále precizovány kompetentními experty.

11. V otázce areálu Pražského hradu katolická církev mnohokrát vyjádřila svou ochotu nežádat o budovy dnes nutné k chodu a bezpečnosti areálu. S KPR a Správou Pražského hradu dojednala dohodu o takových výměnách jednotlivých budov v areálu, aby oběma stranám byly poskytnuty vhodné a dostačující prostory pro jejich činnost. Jednání o této dohodě proběhla i za účasti hlavy státu a měla by být dovršena dle litery zákona příslušnými smlouvami.

12. Církve a náboženské společnosti spolu se zástupci ČSSD vyjadřují vůli dále o této problematice jednat a připravit konkrétní materiály o projektech, na kterých se budou církve spolu se státními orgány nové koaliční vlády podílet a posílit tak společenské vědomí, že církve své majetky hodlají používat především pro potřebné a doplňovat tak vhodně úsilí státu v této oblasti.

Za ČBK Dominik Duka, Za ERC Joel Ruml, Za FŽO Petr Papoušek

www.tisk.cirkev.cz, 22. 11. 2013

Lazar a boháč

V kultuře přebytku lidé nutně neztrácejí touhu konat dobro. Je to ještě horší. Už ani dobro nerozpoznají. Stávají se duchovně slepými. Nepoznali by pravé morální dobro, i kdyby je měli před očima.

V osmdesátých letech zaplavila Spojené státy hrozivá aristokratická mentalita. Když jsem v šedesátých letech prodělal formaci, nikdy bych nemohl mluvit způsobem, jakým někteří lidé mluví dnes. Dělat rasistické poznámky namířené proti jiným etnikům, dělat si legraci z chudých je dnes v rozjeté americké společnosti zcela normální. Je to duchovní slepota a je to naprosto špatné. Znamená to, že lidé už vůbec nepoznávají Krista.

V biblickém příběhu boháč nepronásledoval Lazara vědomě (viz Lk 16, 19–31). On ho nevyhodil ze dveří. Příběh dokonce ani neříká, že by byl příčinou Lazarovy chudoby. Zlo toho bohatého muže, o kterém Ježíš vypráví onen hrozivý příběh, tkví jednoduše v tom, že si boháč prostě ničeho nevšiml. On není zlovolný, ničemný nebo nutně arogantní či nízký – on si jen není ničeho vědom.

Boháč Lazara nikdy nepozoroval, neboť jeho zájem se soustředil na prestiž, komfort, konzum. Byl to „bohatý člověk, nádherně a vybraně se strožil a den co den skvěle hodoval“ (Lk 16, 19). Za to byste žádného člověka nevsadili do vězení! Nedělal nic „špatně“, nicméně příběh ho vsazuje do „trápení podsvětí“. Proč?

Je to zvláštní vlastnost nenasytnosti: čím víc máš, tím víc chceš. Zeptej se bohatých, zda byli kdy spokojeni. Pořád jen: chci víc! Úroveň rafinovaného zaopatřování této země roste každým desetiletím. Naše restaurace, hotely, auta jsou stále lepší a lepší a my jsme si na to zvykli! Je obtížné vracet se zpět. A neznamená to jednoduše, že čím víc máme, tím víc chceme. Konečná odpověď (ironicky, ale nikoli

překvapivě) zní: tím méně to uspokojuje. Čím víc máš, tím víc chceš a tím méně to uspokojuje. Jak rafinovaná a bezúčelná forma mučení!

R.R.

Opravy kostela sv. Františka Xaverského v Bělé

Od září do listopadu 2013 probíhala v kostele sv. Františka Xaverského v Bělé (Děčín X) rekonstrukce stropu. Strop je po desetiletí v havarijním stavu a opadává z něj omítka. Bylo nutno vyspravit ztrouchnivělá nosná žebra, vyměnit shnilé latě a zhotovit novou omítku, která je napojena na starou omítku s výmalbou. Práce mohly být provedeny díky dotaci.

Zvláštní poděkování patří panu Valdemaru Grešíkovi za finanční podporu na tuto opravu.

Kostel je dlouhodobě uzavřen, je zde umístěno lešení a práce budou v případě poskytnutí další dotace nadále pokračovat.

K.S. & D.K.

Okénko do knihovny

autor: Elaine Murrayová Soneová

název: Tvůrce Narnie C. S. Lewis

z obsahu:

Autorka život „Tvůrce Narnie“ nejenže důkladně studovala, ale měla to štěstí, že se s C. S. Lewisem i osobně setkala. Dává nám nahlédnout do jeho rodinných a přátelských vztahů, do jeho životních radostí i strastí. Jeho literární talent se projevil už při studiích v Oxfordu. Zde si také vybudoval slušné akademické postavení. Delší dobu žil jako agnostik a své vlastní hledání pravdy si musel protrpět. Patřil k neformální skupině „Inkligů“ a byl blízkým přítelem J. R. R. Tolkiena. Jejich společný zájem o mýty a literární příběhy přivedl Lewise postupně ke křesťanství, jehož hodnoty pak začaly prosakovat do všech jeho knih, včetně slavných Letopisů Narnie, které autora proslavily i daleko mimo rámec křesťanských intelektuálů nebo literátů. Zdá se, že utlá kniha podivuhodně vystihuje nejjednodušší postavu a životní příběh C. S. Lewise. Je naděje, že zaujme znalce Lewisova díla i náhodné čtenáře příběhů Narnie, které o jejich tvůrci nevědí vůbec nic.

Pozn.: Letopisy Narnie máme v naší knihovně k vypůjčení.

*Kdo jste zjistili, že v minulém čísle ZzF byl poněkud zvláštní konec ukázky z knihy Marka Váchy **Prcháň ze svatebních hostin**, tak jste si všimli dobře. V tomto čísle si zde můžete z ukázky dočíst zbytek :-):*

...

Časem jsem vymyslel strategii, jak utéct co nejrychleji. Vše je dopředu domluveno se snoubenci, kteří zpravidla projevují pochopení. Nejdůležitější částí hostiny je úvodní modlitba a přípitek, který po ní bezprostředně následuje. Modlitba před

Jídlem je poslední chvílí dne, kdy svatební hosté berou na vědomí přítomnost duchovního a zejména v tradičnějších komunitách je modlitba kněze neodmyslitelnou součástí oslavy, farář je přítomen, a vše je tedy v pořádku. Již během úvodní modlitby se však koncentruje soustředěná pozornost svatebčanů na polévku a očekávání hlavního jídla. Taktika je velmi jednoduchá: zmizet ihned po modlitbě ještě v rámci přípitku, než si svatební hosté sednou. Jakmile jsou totiž již všichni usazeni, pohyb je nápadný a vyvolá pozornost. Nikoho rovněž nenapadne, že by farář prchl tak brzo, nechť v myslích svatebčanů farář odchází na toaletu.

Teoreticky se otevírá ještě jedno okno, ale to není tak jisté: při polévce číšník obřadně spojí oba novomanžele jakýmsi prostředkem a z ne zcela jasných důvodů je nutí, aby se navzájem krmili společnou lžící. V tu chvíli celý sál sleduje novomanžele, celé religio nahrává několik videokamer, cvakají spouště a vzduchem létají blesky a vtipné poznámky. Je to pár vteřin, a pokud farář nevyužije této šance, jeho osud je zpečetěn. Od této chvíle dále musí vydržet až do trpkého konce. Zvednout se hned po hlavním jídle je považováno za nezdvěřilost a do řeči by přišel naopak farář; bylo by mu vyčítáno, že se přišel toliko najíst.

Etiketa stanoví, že farář musí být usazen někde kolem čela stolu, což jeho situaci komplikuje. Navíc farář krom novomanželů nikoho nezná a nikdo nezná jej a navíc je většina hostů zpravidla bezvěrecká. K faráři je pak pravidelně posazena starší žena, která buď kdysi chodila do náboženství, nebo dokonce někdy kolem Vánoc chodí do kostela, zavede se tedy hovor, který se, jak jinak, bude týkat života církve. Co by také jiného mohlo kněze zajímat než církev a náboženství? Obvyklá hra je „kdo je kde“. Ta zbožná paní se začne vyptávat, zda nevím, ve které vesničce působí farář XY. Ukáže se, že styčným bodem dialogu jsou různí kněží, o kterých teta někde slyšela nebo je dokonce zná, a na bázi tohoto velmi úzkého průniku množin obou interlokutorů se odvíjí dialog. Někdy je paní výřečná a to pak s vděčností vzpomínám na Kunderu, který kdesi píše, že řeč druhého se může stát jakýmsi loubím, ve kterém se může posluchač oddávat svým vlastním myšlenkám a úvahám. Většinou se ale skrovná zásoba témat vyčerpá velmi brzy, naštěstí přichází hlavní jídlo a všichni svatebčané se začnou věnovat soustředěně a víceméně mlčky svíčkové. Po zákusku se osazenstvo zvedne, stoly promíchají, pánové si jdou zakouřit ven a farář je konečně osvobozen: nyní je společensky únosné odejít. Ba naopak, setrvání déle by mohlo vyvolat otázky, zda farář nemá nic lepšího na práci. Je to zvláštní: prostor mezi „příliš brzo“ a „příliš pozdě“ může trvat jen několik minut a bláhový, kdo nepozná kairos. Svatebčané jsou ve své podstatě rádi, poděkují duchovnímu, splnili společenskou povinnost a nyní přichází chvíle košilatějších vtípů, které si přece jen v přítomnosti kněze odepřeli, a nyní jim již nic nebude bránit.

Poslední překážkou se může stát jeden z již přiopilých svatebních hostů, bývá to zpravidla muž, který se s farářem hodlá věnovat teologickému diskurzu, bere kněze kamarádsky kolem ramen a s již obtížnou artikulací se svěřuje s nějakým svěžím teologickým konstruktem, například že věří především v sebe. Muž ovšem záhy mění téma, mrká šibalsky na kněze a dodává, že o farních kuchařkách ví své a nikdo mu nemusí nic říkat, jsme přece lidi, no ne? Farář se snaží opatrně odvinout z dosahu přátelské paže a pachu zvětralého piva, všem svatebčanům rovněž pěkně

poděkuje za milé pozvání a nyní je mu konečně dopřáno se poroučet do náruče milované samoty.

vybrala M. Jirásková

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 8:00 do 9:00 a po mši svaté od 11:00 do 11:30** (K. Macoun).

Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Příští setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 8. prosince 2013 v 18:45 (po večerní mši svaté).

Složení Farní rady římskokatolické farnosti Děčín IV – Podmokly pro léta 2012 - 2014

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda
Jiří Málek	zástupce předsedy
Adam Musil	člen
Eva Pohořelá	zapisovatelka
Martin Škoda	člen
Jaroslava Škodová	členka ekonomické rady
Miloš Vavříčka	člen

Kdo byl Ježíš?

U Marka čteme, že Ježíšovi jeho rodina nerozuměla. „Vešel do domu a opět se shromáždil zástup, takže nemohli ani chleba pojmít. Když to uslyšeli jeho příbuzní, přišli, aby se ho zmocnili; říkali totiž, že se pomátí“ (Mk 3, 20–21).

Tato slova se v našich kostelech skutečně nikdy nepředčítala. Pravděpodobně nás uvádějí do rozpaků. Ježíš určitě nevypadal jako nadmíru spořádaný, řádný, „normální“ člověk, jak si představujeme zbožné lidi. Třeba nám to říká, že naše nejvlastnější pojetí života z víry jde špatným směrem. Byli jsme daleko spíše ovlivněni anglosaským puritanismem nebo stoicismem než tím, co se Ježíš pokouší sdělit.

Náboženství neznamená konat krásné, řádné a správné věci, jak by lidé očekávali. Boží dobrota zasahuje daleko hlouběji než toto a vyžaduje daleko více. Kdo z nás by například s hrdostí přijal do domu takového Jana Křtitele – muže divokého vzezření, jemuž se dalo stěžít rozumět, jehož drsná slova by nás přivedla do nemalých rozpaků? Také Ježíš mluvil ke svým současníkům a nebyl pochopen. Stál mimo hlavní proud očekávání a to stačilo, aby ho označili za „pomateného“.

Ježíš se nijak neshodoval s tvářím onoho dokonalého muže kavkazského typu s elegantně přičísnutými vlasy, kterého vídáme na obrázcích. Byl mužem, který se za

každou cenu snažil být věren Bohu a sdělovat tuto pravdu světu. To svět nechtěl slyšet. Dnes by byl opět ukřižován – a možná i církví.

R.R.

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2013	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	8 094 Kč	1 423 Kč	3 587 Kč	Na katolické školy
Únor	9 204 Kč	1 238 Kč	2 782 Kč	Svatopetrský halář
Březen	11 874 Kč	3 281 Kč	3 915 Kč	Na pojištění kostelů
Duben	7 372 Kč	1 556 Kč	2 524 Kč	Na záchranu kostelů
Květen	6 049 Kč	1 335 Kč	0 Kč	
Červen	8 541 Kč	1 615 Kč	3 040 Kč	Na bohoslovce
Červenec	5 655 Kč	991 Kč	0 Kč	
Srpen	6 187 Kč	942 Kč	0 Kč	
Září	7 736 Kč	1 740 Kč	1 514 Kč	Na diecézní charitu
Říjen	6 908 Kč	1 346 Kč	3 133 Kč	Na misie
Listopad	0 Kč	1 402 Kč	0 Kč	
Prosinec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	77 620 Kč	16 869 Kč	20 495 Kč	

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 3. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2013	15. prosince
-----------------	---------------------

Rok 2014	19. ledna	16. února	16. března	20. dubna
	18. května	15. června	20. července	17. srpna
	19. října	Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných	16. listopadu	21. prosince

vlakové spojení (**od 15. 12. jsou nové jízdní řády**):

(cena 22 / 17 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**) cena bude nyní asi nepatrně vyšší...

Děčín hl. nádr.	12:40	14:40	16:40	Dolní Žleb	15:03	17:03	19:03	21:03
Čertova Voda	12:48	14:48	16:48	Čertova Voda	15:07	17:07	19:07	21:07
Dolní Žleb	12:54	14:54	16:54	Děčín hl. nádr.	15:17	17:17	19:18	21:18

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

z toho, co se podařilo zjistit...

- ☞ **Adventní rodinné lyžování** – v Albeřicích od 12. do 15. prosince. Povede J. Ludvík, YMCA Živá rodina.
- ☞ **Tyto a další informace** – na webu: <http://rkf.dc.podmokly.sweb.cz/> – navštivte naše/vaše stránky!

Papež František uzavřel Rok víry

Kristus ať je středem života, on prosvětlí i naše temné chvíle. S těmito myšlenkami uzavřel papež František Rok víry. Během mše svaté, kterou slavil v neděli 24. listopadu 2013 na svatopetrském náměstí společně s 1 200 kněžími a 60 tisíci věřícími, předal také svůj nový dokument o evangelizaci Evangelii gaudium.

„S myšlenkami plnými lásky a vděčnosti za dar, který nám dal“ se obrátil papež František ke svému předchůdci Benediktu XVI. během mše svaté, kterou se uzavíral Rok víry. „Touto prozřetelnostní iniciativou nám dal možnost objevit krásu cesty víry, jež začala v den našeho křtu. Zde jsme se stali Božími syny a bratry v církvi,“ uvedl Svatý otec.

František zahájil bohoslužbu úklonou před ostatky apoštola Petra, které byly na veřejnosti vystaveny poprvé. Spolu se Svatým otcem koncebrovalo při mši 1 200 kněží, na svatopetrském náměstí bylo přítomno na 60 tisíc věřících.

V kázání připomněl římský biskup především centrální postavení Krista. Výchozím bodem mu k tomu bylo liturgické čtení, v němž sv. Pavel hovoří o Kristu jako o středu stvoření. „Postoj věřícího má být tedy uznání a přijetí Krista za střed svého života, a to v myšlenkách, ve slovech i ve skutcích,“ uvedl František a dodal, že Kristus má být i ústředním bodem dějin každého člověka: „Jemu můžeme nabídnout naše radosti a naděje, smutek i úzkosti, z nichž je upředen náš život. Když je Ježíš uprostřed života, vnáší světlo i do těch nejtemnějších okamžiků naší existence a dává nám naději. To se stalo i dobrému lotrovi, o němž dnes čteme v evangeliu.“

V závěru mše svaté předal papež František šestatřiceti zástupcům svou novou apoštolskou exhortaci Evangelii gaudium. Text, jehož tématem je hlásání evangelia v současném světě, bude oficiálně představen v úterý 26. února 2013. Z rukou Svatého otce jej přijali například biskup, kněz, bohoslovec, manželé, katecheté nebo nevidomý člověk ve verzi na CD. Mezi přítomnými byli také zástupci umělců (japonský sochař Etsuro Sotoo, který se podílel na dostavbě katedrály v Barceloně, a polská malířka Anna Gulak), jejichž přítomnost měla poukazovat na hodnotu krásy a její úlohu při evangelizaci.

O obsahu dokumentu hovořil papež František již v červnu během audience pro účastníky setkání o nové evangelizaci: „Říkal jsem si, že by se Rok víry mohl uzavřít pěkným dokumentem, který by nám mohl pomoci. Přemýšlel jsem o exhortaci o evangelizaci obecně, která by zároveň obsahovala věci z minulé biskupské synody,“ uvedl Svatý otec v červnu.

Uplynulý rok víry poukázal podle předsedy Papežské rady pro podporu nové evangelizace Rina Fisichelly na pozitivní aspekty víry v Boha: „Běžně jsme zvyklí zdůrazňovat negativní aspekty, aspekty krize. Ne že by neexistovala krize víry: Je zde a je hluboká. Avšak tento rok nám také ukázal a dal nám pochopit, že vedle krize existuje také mnoho nadšení, mnoho touhy znovu nastoupit na cestu, kterou nám Pán svěřil.“

Ondřej Mléčka

Evangelii gaudium

Vychází nový dokument papeže Františka Evangelii gaudium.

„Radost evangelia naplňuje srdce a celý život těch, kdo se setkají s Ježíšem. Ti, kdo se jím nechávají vykoupit, jsou osvobozeni z hříchu, smutku, vnitřní prázdnoty, izolace.“ Těmito slovy začíná apoštolská exhortace Evangelii gaudium, která byla 26. listopadu 2013 představena v tiskovém středisku Svatého stolce. Text pojednávající o evangelizaci má podle římského biskupa naznačit budoucí směřování církve: „Chtěl bych se obrátit k věřícím křesťanům, pozvat je k nové evangelizační etapě poznamenané radostí a ukázat jim, kam má směřovat církev v následujících letech,“ píše František.

Dokument psaný téměř stylem obyčejného rozhovoru s věřícími shrnuje závěry biskupské synody o nové evangelizaci, která se konala v minulém roce, a rozšiřuje je o osobní papežovy úvahy. Text obsahuje sedm základních bodů shrnutých do pěti kapitol: Reforma církve v misijním slova smyslu, pokušení pastoračních pracovníků, církev chápána jako Boží lid, jenž evangelizuje, kázání a jeho příprava, začlenění chudých, mír a společenský dialog, duchovní motivace pro misionářské nasazení. Centrálním bodem, který spojuje tato témata, je milosrdná Boží láska, která vychází vstříc každému člověku, aby mu ukázala jádro zjevení: Život každého člověka získává plný smysl v setkání s Ježíšem Kristem a v radosti ze sdílení této zkušenosti s druhými.

První kapitola pojednává o reformě církve v misijním slova smyslu: Církev je povolána, aby vycházela ze sebe sama směrem k druhým lidem. „Každý křesťan a každá komunita bude rozlišovat, na jakou cestu je Pán volá. Všichni jsme však vyzvaní, abychom přijali následující povolání: Vyjít z vlastní pohodlnosti a mít odvalu jít na všechny periferie, které potřebují světlo evangelia,“ píše František, podle něhož je „důvěrnost církve s Ježíšem putující důvěrností“. Svatý otec v encyklice zdůrazňuje potřebu „pastoračního obrácení (konverze)“, nutnost přejít od statického a administrativního chápání pastorace k misionářskému pojetí.

Druhá kapitola je věnovaná výzvám moderního světa a pokušením, které ohrožují evangelizaci. Podle Svatého otce je potřebné nejprve znovuobjevit vlastní

identitu a nemít přitom komplexy méněcennosti, které vedou k „zatmění vlastní identity a svého přesvědčení, (...) což nakonec uhasí radost z misijního povolání a vede k jakési utkvělé myšlence, že musíme být jako všichni ostatní a mít všechno, co vlastní ostatní“. Tento relativismus je podle Františka nebezpečnější než doktrinní relativismus, neboť se přímo dotýká způsobu života věřících.

Mezi výzvami, jimž musí křesťané čelit, jmenuje Svätý otec například konzumní způsob života, lhostejnost, pohrdání etikou nebo „diktaturu ekonomiky bez lidské tváře“. Evangelizaci ohrožuje také víra uzavřená pouze do svých vlastních zkušeností nebo přesvědčení o tom, že hlavní, na čem záleží, jsou lidské síly, zatímco milost je až druhotná.

Ve třetí kapitole František připomíná, že evangelizace je úkolem celého Božího lidu, nikoho nevyjímaje. Zvláštní pozornost zde věnuje přípravě kázání. Svätý otec též hovoří o síle a významu lidové zbožnosti.

Čtvrtá kapitola je věnovaná společenskému rozměru evangelizace. Podle papeže autentická víra vždy spolu nese touhu změnit okolní svět a společnost: „Nikdo po nás nemůže žádat, abychom zahnali náboženství jen do tajné intimní sféry člověka, aniž by mělo vliv na společenský život; aniž bychom se zajímali o zdravý chod institucí občanské společnosti; aniž bychom se vyjadřovali o událostech, které zajímají občany. Kdo by se odvážil zavřít se v chrámu a umlčet poselství svätého Františka z Assisi nebo blahoslavené Matky Terezy? Oni by to nikdy nepřijali,“ píše Svätý otec.

Zvláštní pozornost má být věnována chudým lidem. Podle papeže Františka „je nutné, abychom se jimi nechali evangelizovat. Nová evangelizace je výzvou k tomu, abychom uznali výkupnou sílu jejich existence a postavili je do středu putování církve. Jsme povoláni k tomu, abychom v nich objevili Krista, abychom jejich záležitostí propůjčili náš hlas, ale bychom byli i jejich přáteli, naslouchali jim a pochopili a přijali tajemnou moudrost, kterou nám skrze ně chce Bůh sdělit.“

Poslední kapitola exhortace Evangelii gaudium hovoří o duchu nové evangelizace a o Marii, která je „hvězdou nové evangelizace“.

TS ČBK, Ondřej Mléčka

V úplném bezpečí nejsme nikdy

Hospodin tě bude střežit ode všeho zlého, bude střežit tvou duši. Žl 121 (120), 7.

Máme alarmy, kamery a závory, vyvíjíme to či ono zabezpečovací zařízení. Mnohdy jsou prospěšná a pomáhají. Lze se ale nějak zabezpečit proti všemu nebezpečí, které člověka ohrožuje? Jistě ne! Ani Bůh nám neslibuje zde na zemi absolutní bezpečí. Ale nabízí víc, než všechny bezpečnostní systémy. Ty totiž nedosahují do nitra člověka.

Žádný bezpečnostní systém nezajistí, abychom nepropadli nenávisti, touze po pomstě, lhavosti, otrávenosti a dalším nepěkným stavům a projevům našeho nitra. Ale Bůh je ochoten „střežit naší duši“. Ne zabezpečovacím elektronickým zařízením, ale svou odpouštějící láskou, která nás vyzývá k podobným postojům. A také

naším svědomím, které může být nikoliv sice neomylným, ale přesto velmi cenným signálním zařízením.

Jde jen o to neutupět. „Nezacpat si uši vlastního svědomí“. Nevolat jako malé dítě stále znovu „já sám!“ Je potřeba pečovat o svou duši. Tedy pečovat o všechno, co námi v našem nitru hybe a co nám připomíná kým jsme a kým být můžeme.

Aleš Opatrný

Poslední rozloučení s varhaníkem Otto Novákem

V sobotu 23. listopadu 2013 se v bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Praze na Strahově konalo poslední rozloučení s emeritním varhaníkem katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha Otto Novákem. Člen papežské instituce Consociatio Internationalis Musica Sacrae a Společnosti pro duchovní hudbu v Praze zemřel 12. listopadu 2013 ve věku 83 let. Přinášíme krátký životopis.

Otto Novák se vzdělával nejprve na reálném gymnáziu v Křemencové ulici v Praze. Po dvou semestrech studia na Teologické fakultě Univerzity Karlovy studoval na pražské konzervatoři hru na varhany u Josefa Kubáně (1951–55), roku 1957 absolvoval ještě oddělení lidových nástrojů na těžší škole.

Působil jako regenschori ve farním kostele sv. Václava v Praze-Nuslích, dále jako varhaník pražských krematorií, nejdříve v Motole, od roku 1968 ve Strašnicích. Od roku 1951 působil také jako varhaník Svatojanského sboru (dnes Cantores Pragenses) při bazilice sv. Jakuba v Praze 1. V roce 1961 byl jmenován dómským varhaníkem katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze, kde působil do roku 1993 (jmenován emeritním dómským varhaníkem).

Od poloviny osmdesátých let byl členem papežské instituce pro duchovní hudbu Consociatio Internationalis Musica Sacrae, působil též jako člen výboru Společnosti pro duchovní hudbu v Praze.

Spolupracoval s Národním divadlem, pražským i plzeňským rozhlasem, podílel se na některých televizních pořadech.

Z jeho práce v katedrále sv. Víta vyplynula řada významných událostí, jako byla hra při jmenování biskupa Františka Tomáška kardinálem a pražským arcibiskupem, při návštěvách papeže Jana Pavla II. v Praze, hra při papežské mši v bazilice sv. Petra ve Vatikánu při svatořečení sv. Anežky Přemyslovny, hra při inauguračních prezidenta Václava Havla.

Dále premiéroval skladby některých soudobých autorů (např. Jana Hanuše) a provedl novodobé premiéry některých děl starých českých mistrů (např. Koncerty pro varhany C dur a D dur Františka Xavera Brixiho).

Dlouhodobě spolupracoval s Karlovarským symfonickým orchestrem, se souborem Cantores Pragenses i samostatně absolvoval mnoho koncertů doma i v zahraničí (Itálie, Rakousko, Německo, Francie, Polsko atd.).

*Český hudební slovník osob a institucí
Ondřej Mléčka*

Web vira.cz i pro mobilní zařízení

Vyvinuli jsme mobilní verzi webu vira.cz na adrese m.Vira.cz.

Protože internet využívá stále více lidí prostřednictvím nejrůznějších mobilních zařízení (chytré telefony, tablety...), vychází portál vira.cz všem těmto uživatelům vstříc a 18. října 2013 spouští mobilní verzi webu m.Vira.cz. Mobilní verze webu m.Vira.cz nabízí články, denní biblický citát, texty na neděli a kompletní jmenný i věcný rejstřík.

Co je to mobilní verze webu

„Mobilní verze“ webu je „odlehčená“ varianta webových stránek, která neobsahuje prakticky žádnou složitou grafiku, která je náročná na stahování velkého objemu dat. Hlavní výhodou „odlehčených“ mobilních verzí webů je tedy nízký přenos dat a tedy i rychlé načítání stránek. Mobilní verze klade důraz hlavně na text.

Budeme rádi, když vám stránky vira.cz budou i nadále přinášet užitek a otevírat vám oči i srdce pro Toho, který si vás - a každého člověka - osobně zamiloval.

www.vira.cz

Prožijte advent s tematicky zaměřeným webem

V předposledním listopadovém týdnu byly spuštěny webové stránky, tematicky zaměřené k letošní adventní době. Jsou společným projektem Centra pro katechezi, Centra pro mládež a Centra pro rodinný život Arcibiskupství olomouckého. Najít je lze pod odkazem <http://www.ctyri-tydny.webnode.cz/>.

Tyto stránky nabízejí nejrůznější podkladové materiály, které mohou ve farnostech využít kněží a jejich spolupracovníci, kteří vyučují náboženství či vedou různá společenství, ale i každý věřící.

Web nabízí ke stažení např. zpracovaný program pro pravidelné setkávání rodičů s dětmi během adventní doby, podklady pro čtyři hodiny náboženství v adventu pro žáky 8. a 9. tříd či náměty pro každodenní osobní modlitbu v adventní době pro každého. Nechybí ani adventní kalendář ve formě tapet na plochu PC a mnoho dalšího.

Jiří Gračka

Slavnostní bohoslužba za záchranu kostela v Trmicích

Občanské sdružení pro záchranu kostela a fary v Trmicích – „FIAT VOLUNTAS TUA“ uspořádalo 23. listopadu 2013 slavnostní děkovnou bohoslužbu, kterou v trmicím kostele Narození Panny Marie sloužil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Mše svatá byla obětována s úmyslem poděkovat Pánu Bohu a všem lidem dobré vůle, kteří svými modlitbami a dary přispěli k záchraně trmického kostela a k jeho zachování pro původní účely.

www.kosteltrmice.cz

Projekt „Patron“

Projekt „Patron“ vznikl na základě expertních dovedností dvou partnerských organizací Liga otevřených mužů (LOM) a Múzy dětem.

V projektu je podporována schopnost mladých mužů vyrůstajících v zařízeních náhradní výchovy ve věku 17 – 21 let začlenit se do společnosti, včetně získání a udržení si zaměstnání. Patroni by měli mladým mužům vytvořit často chybějící model pozitivního mužského vzoru, předávat jim své zkušenosti a být jim podporou při vstupu do běžného života.

V počátku projektu se uskuteční tří denní školení pro patrony na kterém se seznámí podrobně s celým projektem, s pravidly patronského doprovázení a dojde k jejich přípravě na zvládání situací, které mohou při doprovázení nastat. V průběhu celého projektu pak bude patronům nabízena supervize.

Setkávání patronů a mladých mužů bude mít jasná pravidla a bude k nim docházet minimálně jednou za měsíc.

V současnosti hledáme muže, patrony – dobrovolníky (více zde). Požadujeme věk nad 30 let, ukončené SŠ vzdělání, vlastní aktivní otcovství nebo prokazatelná práce s mládeží (alespoň 3 roky) a trestní bezúhonnost. Pokud se chcete stát patronem, napište na info@ilom.cz a do předmětu napište „Patron dobrovolník“. My se Vám pak ozveme s pozvánkou na úvodní informační schůzku, po které budeme vybírat vhodné kandidáty patronství.

Manažer projektu: Bc. Lukáš Talpa – lukas.talpa@ilom.cz

Čihošť

V Čihošti po šedesáti čtyřech letech zazní Toufarovy promluvy.

Adventní čas je v naší historii spojen i s Čihoští. Přesněji s čihošťským kostelem a třetí nedělí adventní, kdy se 11. prosince 1949 při kázání kněze Josefa Toufara podivuhodně rozkýval oltářní křížek a zůstal stát zkroucen a nakloněn s mírným převisem. Tato zvláštní a tajemná událost se následně stala pro komunistický aparát podnětem k útoku proti katolické církvi. Josef Toufar byl bestiálně umučen, když se odmítl podvolit scénáři Státní bezpečnosti, a následovala vlna velkých politických vykonstruovaných monstrprocesů s církevními představiteli, přepadení klášterů, zatýkání a další perzekuce křesťanů.

Čihošť se tak stala jedním z nejviditelnějších symbolů zločinů 50. let 20. století a dodnes přitahuje živou pozornost. Význam místa a osobnosti kněze Josefa Toufara si dobře uvědomuje i Nadační fond kostela Nanebevzetí Panny Marie v Čihošti, jehož aktivity se soustřeďují na opravy čihošťského chrámu, okolí a na důstojné připomenutí Toufarovy památky, spojené s vybudováním malé expozice přímo v místě jeho působení.

A právě na podporu této nadace a jejích aktivit proběhne v adventní sobotu 7. prosince 2013 od 17 hodin v čihošťském kostele benefiční komponovaný pořad Jako bychom dnes zemřít měli, pásmo o pohnutém životě P. Josefa Toufara, při kterém na autentických místech zazní poprvé po šedesáti čtyřech letech úryvky

z Toufarových kázání, promluv, dopisů i vzpomínek na jeho číhošťské působení. V pásmu vystoupí Miloš Doležal, autor Toufarova podrobného knižního životopisu, herečka Jana Franková a hudebník Vladimír Herák (bicí, akordeon), jejichž čtení bude doprovázet promítání archivních fotografií. Silná paměť místa tak promluví skrze slovo, obraz i tóny.

Miloš Doležal, kráceno

Přehled mší sv. a kulturních akcí přes vánoce 2013

Kdy	Co	Kde	Od kolika	
24. 12. Úterý	Štědrý den	kostel sv. Františka - Podmokly	*	*
	Vigilie Slavnosti Narození Páně	kostel sv. Františka - Podmokly	16:00	22:00
25. 12. Středa	Slavnost Narození Páně	kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	*	20:00
		kostel sv. Františka - Podmokly	9:00	17:30
26. 12. Čtvrtek	Svátek svatého Štěpána, prvomučedníka	kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	10:45	*
		kostel sv. Františka - Podmokly	9:00	*
27. 12. Pátek	Svátek svatého Jana, apoštola a evangelisty	kostel sv. Františka - Podmokly	*	17:30
28. 12. <i>Sobota</i>	Svátek svatých Mlád'átek, mučedníků	ÚSP - Bynov	*	17:30
29. 12. <i>Neděle</i>	Svátek svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa	kostel sv. Františka - Podmokly	9:00	17:30
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	10:45	*
30. 12. Pondělí	Pondělí v oktávu Narození Páně	kostel sv. Františka - Podmokly	7:00	*
31. 12. Úterý	Úterý v oktávu Narození Páně	kostel sv. Františka - Podmokly	*	17:30
01. 01. 2014 Středa	Slavnost Matky Boží, Panny Marie	kostel sv. Františka - Podmokly	9:00	17:30
		kostel Nejsvětější Trojice - Jílové	10:45	*

Pozn.: Na Štědrý den (24. 12.) je mše sv. v 16:00 určena hlavně pro děti a starší osoby
Na Silvestra (31. 12.) po mši sv. bude děkonná pobožnost na závěr roku

Sledujte vývěsky - do uzávěrky ZzF nebyly k dispozici další data akcí...

Úryvky...

Přemýšlel jsem, zda zde uveřejňovat překlady úryvků z díla Edity Stein - sv. Terezie Benedikty od Kříže, karmelitky. Nakonec, proč ne?

☞ Alles hat...

Všechno má v jednoduchém božském bytí svůj pravzor, a odraz může být bližší a vzdálenější.

☞ Alle natuerliche...

Všechno z přirozenosti stvořeného vycházejícího poznání Boha nepojímá celé Božské skryté bytí, může ale, díky souhlasnosti, která je mezi Tvůrcem a stvoření, Ho pojímat ještě zcela jiným způsobem.

☞ Alle Wahrheit ist von Gott.

☞ Všechna pravda pochází z Boha.

☞ Gott ist die Fuelle...

Bůh je plnost lásky. Stvoření duchové nejsou s to v plnosti přijmout a účastnit se této božské lásky v její plnosti. Jejich podíl na ní je určen mírou jejich bytí, to znamená: Lásky v sobě nese otisk osobní jedinečnosti.

☞ Der Menschliche Geist...

Lidský duch, který je veden a pronikán Duchem Božím, poznává v božském světle pod

dotatečným zastřením původní podobu stvoření a může na její obnově spolupracovat.

☞ Das Einstwerden..

Sjednocení se v lásce přináší duchovní přijetí milované bytosti a činí milujícího podobným malovanému. A to, co je plodem takového sjednocení, nese pečeť bytostné vzájemnosti.

☞ Echtes matuerliches..

Pravý a přirozený život ve společenství, život v milosti a ve slávě, předpokládá osobní oddanost, a je tím, co mají tvořící duchové - andělé a lidé - navíc vůči ostatnímu stvoření.

☞ Die Berufung..

Povolání ke spojení se s Bohem je povoláním k věčnému životu. Již svou přirozeností je lidská duše, jako zcela duchovní útvar, nesmrtelná. A jako duchovně-osobní je navíc schopná nadpřirozeného vystupňování života, a víra nás učí, že Bůh, který je život věčný, tj.: chce nám dát podíl na Svém životě.

překlad A.S.

Termíny měsíčních setkání chlapů ze severu

Pokud se cítíte jako chlap, chcete na sobě pracovat, chcete být užiteční ostatním, atd., máte možnost přijít na některé ze setkání i v letošním roce...

Datum	Místo	Zajištění místa	Zajištění progr.	Příprava
19. 12. 2012	Krupka	František	František	Vánoční besídka

Rozhovor s P. Vojtěchem Kodetem

Stále se setkávám s tím, že věřící lidé setrvávají v neodpuštění. Je opravdu tak důležité odpustit?

Je to velmi vážné téma. Z toho, jak často Ježíš o tomto tématu hovořil, je vidět, že je to velmi důležité. Dokonce v modlitbě Otčenáš denně prosíme – odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Jedním slovem vkládáme Pánu Bohu do ruky míru, podle které má odpouštět. Neboť neodpuštění je velké zlo. Samozřejmě, to první zlo je to, že nám někdo ublížil. Je vždy důležité vidět prvního viníka a nezlehčovat ublížení, která se některým lidem stanou. A je jediné správné řešení, aby ten, kdo ublížil, činil pokání, omluvil se a prosil o odpuštění. Potom je naší křesťanskou povinností odpustit. Tomuto rozumíme, chápeme to, a když někdo přijde, tak většina z nás mu odpustí, i když se někdy jedná o velmi vážné delikty. Problém je, když tyto delikty pokračují. Když je v rodně nějaký alkoholik nebo násilný člověk, který stále ubližuje a týraná strana je vedená k tomu, aby znovu a znovu odpouštěla, to je psychologicky téměř nemožné. Anebo když ten člověk o odpuštění neprosí.

Požadavek odpuštění je velmi důležitý. Bůh ustanovil, že je to cesta, jak se dostat z každého zla a z každého problému ven. Bůh sám v Ježíši Kristu nám nabídnul odpuštění. Jak říká apoštol Pavel „smířil se sebou celý svět“. A dále píše: „Smířte se s Bohem“ (2 Kor 5, 20). Mezi námi a Bohem je to tak, že Bůh nabízí smíření. My jsme hříšníci, ale musíme nabídku tohoto smíření přijmout. Tedy činit pokání, prosit o odpuštění, Bůh od nás nic jiného nechce a přece je to pro mnoho lidí těžké. Pokud však tuto zkušenost zrealizujeme, je normálním důsledkem, že tak jak Bůh odpustil nám, máme my stejně odpustit druhým, i když oni nám velmi ublížili. Toto Pán Ježíš jedinečným způsobem vyjádřil v podobenství o nemilosrdném sluhovi, kterému jeho pán odpustil velmi mnoho a on potom neodpustil svému spolumužníkovi nějaký pakatel. Princip je jasný. Odpuštění je prostor pro lásku. Jenže z psychologického hlediska nejsme Pán Bůh. Jsme to, co nám udělali ti druzí, jsme nesmírně zranění a zraňováni. Proto se mluví o tom, že je potřebné, aby došlo k uzdravení bolesti, kterou nám způsobil druhý. A toto nesmíme podcenit, protože vztáhnout nárok evangelia na odpuštění na ženu, která byla opakovaně znásilňována a řící jí jen: „Musíš odpustit, protože to chce Pán Ježíš“, znamená absolutně nepochopit, co se odehrálo, protože došlo k rozbití osobnosti. Ta žena bojuje celý život o vlastní identitu. Dnes jsou o tom celé studie, jak incesty v rodině nebo násilí v rodině zničí člověka, ochromí ho na celý život. A takový člověk na prvním místě potřebuje pochopení. Je třeba mu říci, že on je oběť a mnohokrát nevinná oběť, že viník je tamten, ten druhý. Potom je potřeba vést člověka k psychologickému vyrovnání se se skutečností, která se stala. Je potřebné, aby se někdo toho člověka zastal a řekl, že právo je na jeho straně. A potom je tu druhá věc, je třeba prosit za uzdravení bolesti, kterou tato křivda nebo trauma způsobily. To je proces. Potom může přijít prosba, aby Bůh dal člověku milost, aby z Boží lásky odpustil viníkovi, protože to je nad lidské síly. V takovýchto těžkých případech potřebuje člověk na odpuštění zvláštní milost. Potřebuje též pomoc v lidské a psychologické rovině, a když se to přeskočí, tak se tomu člověku nesmírně ubližuje. Laciné jsou řeči o tom, že stát se obětí takových těžkých zranění, o jakých jsme mluvili, je kříž, který je potřebný nést. To je mrhání Božím slovem a lacinou ideologickou útěchou člověka, který si na takovou bolest nesáhl. Na to nemáme právo. Kříž, který máme nést, je důsledek následování Krista, to je něco úplně jiného nebo jsou to těžkosti, které nemůžeme změnit, ale ne následek něčeho, co mi způsobil druhý člověk. To je zlo, které proniklo do nitra člověka v mnohých rovinách a se kterým není lehké se vyrovnat. V takovémto případě je potom duchovní odpuštění, kterého byli a jsou mnozí schopni, vlastně vrcholem procesu a svědčí to jednak o veliké Boží milosti a jednak o velikosti toho člověka, který odpouští. To jsou heroické činy, tam nemůžeme s odpuštěním zacházet jako s lacinou věcí.

pokračování v příštím čísle

rozhovor s P. V. Kodetem, O. Carm. pro časopis Cesta, přeloženo

- P. Reinsberg, farář v Týnském chrámu, vyprávěl: „Jednou takhle uděluju popelec a přijde jedna paní a omylem na mě vyplázne jazyk. Dodnes lituju, že jsem jí tam ten popel nenasypal!“
- „Tak povídej, jaké to bylo u té maturity?“ vybízejí rodiče syn. „Jako v kostele: Já v černém, profesor v černém. On položí otázku, já odpovím a on se pokřikuje.“
- Pan Kubánek cestou z kostela rozebírá kázání: „Ten kazatel měl pravdu, když tvrdil, že když někomu něco dáme, vrátí se nám to dvojnásobně. Já jsem loni dal jednomu mladému muži svoji dceru a letos nám ji vrátil i s dítětem.“
- Kněz jde sloužit večerní bohoslužbu. Vstoupí do kostela a vidí: lavice prázdné až na pár žen, muži nikde. Pohlédne na kůr, varhaník taky nikde. Vstoupí do sakristie a ptá se kostelníka: „Kdo dnes hraje?“ „Naši s Kanadou,“ odvětlí kostelník.

Pro volné chvíle

Správný výsledek řešení z ZzF 2013-11:

3	7	5	2	4	8	9	1	6
6	1	2	3	9	7	4	8	5
4	8	9	6	5	1	3	7	2
2	4	8	1	3	6	5	9	7
7	5	1	9	2	4	8	6	3
9	6	3	7	8	5	2	4	1
5	3	7	4	1	9	6	2	8
1	2	4	8	6	3	7	5	9
8	9	6	5	7	2	1	3	4

Nové zadání:

2	4	7	5	8				
							9	
5		3	2					
1			9	7			3	4
3		8						
		6					2	7
	5			9			6	
				5			4	3

LITURGIE

Slavnosti a svátky

- 9. 12. **Slavnost Panny Marie**, počaté bez poskvrny prvotního hříchu
- 25. 12. **Slavnost Narození Páně**
- 26. 12. Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
- 27. 12. Svátek Svatého Jana, apoštola a evangelisty
- 28. 12. Svátek Mlád'átek, mučedníků
- 29. 12. Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa

Významné dny

- 1. 12. Světový den boje proti AIDS
- 10. 12. Den lidských práv

Výroční dny biskupů

3.	12.	Mons. Paďour	jmenován titul. biskupem (1996)
		Mons. Malý	jmenován titul. biskupem (1996)
12.	12.	Mons. Kajnek	biskupské svěcení (1992)
18.	12.	Kard. Vlček	svátek
24.	12.	Mons. Posád	jmenován biskupem (2003) – 10. výročí
27.	12.	Mons. Baxant	svátek
		Mons. Vokál	svátek

Setkávání

- ◆ 1. neděle v měsíci ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 3. neděle v měsíci od 9:00 - latinská mše svatá
- ◆ 3. neděle v měsíci od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každou neděli od 10:00 do 11:00 na faře - knihovna, čítárna
- ◆ 2. úterý v měsíci od 14:30 na faře - setkání seniorů
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ 2. pátek v měsíci od 19:00 na faře - promítání, či křeslo pro hosta
- ◆ 18. v měsíci v 17:30 - obnova zasvěcení P. Marii, mše

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30	
Pondělí	07:00		
Úterý		17:30	
Středa	07:00		
Čtvrtek		17:30	
Pátek		17:30	
Sobota		17:30	Bynov ÚSP

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové   **Neděle**   **10:45**   Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 29. 12. 2013, před 1. nedělí v lednu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)